

bleven vedtaget af dette Thing ved dets seneste Behandling, og Forslaget blev ogsaa her med enkelte Ændringer endelig vedtaget. Under den Behandling, som Lovforslaget derefter blev undergivet i Folkethinget, og som ikke gav Anledning til Rebsættelse af Udvælg, blev Forslaget imidlertid ført tilbage til den Stikfæls, hvori det i den forudgaaende Sæssion var bleven vedtaget af Thinget. I denne Form gik Forslaget derpaa tilbage til Landsthinget, hvor det imidlertid ved den stedsfundne eneste Behandling blev forkastet.

I det Ministeriet nu, efterat denne Sag siden da har hvilet, har troet paa, at burde forelægge et Forslag til Lovgivningsbestemmelser om det nævnte Emne, har man ladet sig det være magtpaaliggende, ved en saa vidt strakt Smøbefommen som mulig ligeoverfor afvigende Anskuelser, der under Behandlingerne i Rigsdagen ere komne til Orde, at bidrage Sit til at søge at fjerne de Hindringer, som hidtil have fæstet sig veien for Forslagets heldige Gjennemførelse.

Det vil saaledes ses, at der i nærværende Forslags §§ 1 og 2 er optaget Bestemmelser, der i det Væsentlige svare i Indhold til, hvad der af Folkethinget blev vedtaget ved Forslagets Behandling i Sæssionerne 1879—80 og 1880—81, kun med de Ændringer, der ere en Følge af, at Justitsministeriet vedblivende maa være af den Anskuelse, at det ikke vilde være rigtigt at blive staaende ved Oprettelsen af et midlertidigt Laboratorium. Men samtidig med at Ministeriet saaledes er gaaet ind paa at opgive det større Antal af stedslige, af kommunale Fondes lønede Undersøgere, der dannede et Hovedpunkt i de tidligere af Ministeriet fremsatte Forslag, og at erstatte disse med et mindre Antal, af Statskassen lønede Undersøgere, hvis Virksomhed ledes af Laboratoriet, har man paa den anden Side ikke kunnet opgive sin Anskuelse om det Rigtige og Nødvendige i Forbringeren om, at der gennem skærpede Straffebestemmelser tilveiebringes et kraftigere Værn mod de i Loven omhandlede strafbare Handlinger, derved at Straf af Fængsel sættes istedetfor de nugældende Bødestraffe, der dels kunne indses at være uvirkelige til at hemme den dagligdags stedsfindende Væreforsalfættning, dels ikke kunne anses stemmende med de Straffe, der ere foreskrevne for andre i Strafbarhed tilsvarende sværgagtige Handlinger.

Medens enkelte andre i det tidligere Forslag stede Forandringer indskrænte sig til Redaktionsændringer, vil det ses, at der i Forslagets § 4 er indfaldt nogle Bestemmelser, der ikke fandtes i det tidligere Forslag, og som med den dertil sig sluttende Straffebestemmelse i § 7 give Anledning til følgende Bemærkninger:

I et til Folkethinget indbragt og derfra i detses Møde den 6te Mai 1881 til Indenrigsministeriet henvist Andragende har Formanden for

Bagerne her i Staden anholdt om, at den i allerhøjeste Reskript af 7de April 1841, Post 2, indeholdte Bestemmelse om Forpligtelse for Bagerne i Kjøbenhavn til at lade det af dem bagte og forhandlede Grovbrød indeholde en vis Vægt maa enten blive udvidet til ogsaa at gjælde for udenbys Bagerne, som forhandle deres Brød heri Staden, eller blive sat ud af Kraft. Efterat Indenrigsministeriet i den Anledning havde brevverlet med Kjøbenhavns Magistrat, har bemeldte Ministerium fra samme modtaget et efter forudgaaet Forhandling med Politidirektøren og Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse vedtaget Forslag til Bestemmelser angaaende Forhandling og Tilvirkning af Brød i Staden Kjøbenhavn og paa dens Grund. Til Begrunder af dette Forslag, som Indenrigsministeriet derefter har tilstillet Justitsministeriet som en under dette Ministeriums Omraade hørende Sag, og som med de Forandringer, der ere en Følge af, at det ifkun var bestemt til at gjælde for Kjøbenhavn, har tjent til Forbillede for nærværende Forslags § 4, har Magistraten anført, at den i Reskript af 7de April 1841 § 2 foreskrevne Bestemmelse om Grovbrødvægt af 4, 8 eller 12 Pds., der endnu staaer ved Magt, baade efter sit Indhold og Omraade er utilstrækkelig til at forhindre afskillige Ulemper ved Brødforhandlingen heri Staden, dels fordi den kun angaar usigtet Rugbrød, dels fordi den kun gjælder de heri Staden bosatte Bagerne og altsaa ikke er anvendelig paa Grovbrød, der af udenfor Stadens Grund bosatte Bagerne indføres heril Staden. Det turde saaledes anses naturligt, at der fra Bagerlavets Side pusses en Ordning, hvorved de antydede Misligheder fjernes, navnlig ved at indenbys og udenbys Bagerne stilles paa lige Fod, enten derved, at den tvungne Vægtbestemmelse udvides til at gjælde ogsaa Brød indført fra Landet, samt alt Rugbrød sigtet eller usigtet, eller gennem en Ophævelse af den paagjældende Bestemmelse. I det Magistraten, henses til, at der neppe lader sig anføre Grunde af virkelig Betydning for nutildags at bibeholde Paabudet om, at Rugbrød kun maa udbages til en vis Vægt, har ment at maatte anbefale den sidste Vej, har Magistraten troet, at den fornødne Sikkerhed for Publikum med Hensyn til Brødvægt vil kunne opnaas ved en Bestemmelse om, at alt Brød af 2 Pds. Vægt og derover, som salholdes heri Staden, skal være forsynet med en Seddel, der indeholder en tydelig Angivelse af Bagerens Navn og Brødvægt. En lignende Betyggelse i Handel og Wandel, som paa denne Maade tilstræbes med Hensyn til Brødvægtens Kvantitet, har Magistraten ment, at der er god Grund til at søge opnaaet ogsaa for Kvalitetens Beskyttelse, særlig i Betragtning af den Anvendelse af Maas til Brødbagning, som er begyndt at komme i Brug, og Magistraten har i dette Tilmed foreslaaet, at alt